

vader en zoon

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Chris ter Brake (63) is vader van Olivier (36) en Karolien (38) en opa van twee kleinkinderen

“De eerste jaren dat ik vader was, was ik huisman. Al bestond die benaming toen nog niet. Mijn vrouw Mieke werkte en ik studeerde psychologie. Onze dochter Karolien heb ik haar eerste jaren, samen met Mieke, intensief verzorgd. Toen Olivier kwam, was Mieke huisvrouw en ging ik werken als psychotherapeut. Maar ik bracht ze regelmatig naar school, ving ze tussen de middag op en was elke donderdag thuis. Ik heb het gevoel dat ze echt mijn kinderen zijn, dat ik ze ken.

Mieke en ik zijn typische jaren zestig-mensen. Het alternatieve uit die tijd sprak me aan. Als middelbare scholier ging ik naar happenings van Provo en was ik bij de bezetting van het Maagdenhuis. Ik voelde me opgesloten in het militaire milieu waar ik vandaan kwam, voelde me beperkt. Of ik streng ben opgevoed? Ik had in elk geval altijd het idee dat er meer mogelijk was. Mijn vader domineerde, we hadden veel heftige conflicten, maar ik zocht mijn vrijheid toch wel. Het was op het eerste gezicht een traditioneel gezin waarin ik opgroeide. Mijn vader was op zee of in Den Haag op het ministerie van defensie. Mijn moeder was thuis. Eenmaal op de middelbare school zag ik hoe mensen om mij heen de wereld anders gingen inkleuren en ik wilde een bijdrage leveren. Dat deed ik onder meer door er later bewust voor mijn kinderen te zijn. We hebben het heel duidelijk met zijn tweeën gedaan, Mieke en ik. En zo gaat het eigenlijk nog steeds. Als de kleinkinderen er zijn, nemen we de zorg die we dan voor ze hebben als vanzelf van elkaar over. Ik vond mezelf geen opvoeder, maar begeleider en verzorger van Karolien en Olivier. Ik gaf ze de ruimte om zich te ontplooiën. Dat begeleiden zag ik trouwens als een permanent soort loslaten. Als ze iets konden, moest ik ze weer loslaten. Dat vond ik soms moeilijk. Pas toen ze naar de middelbare school gingen, kon

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Ik heb dezelfde autoritaire trekjes als hij’

Olivier (36) is vader van Madelief (2) en Valentijn (een half jaar)

“Als kind had ik de zekerheid dat mijn vader er altijd voor me was. Moest hij werken, dan kwam hij nooit laat thuis. Dat wilde ik ook graag voor mijn kinderen. Sinds kort heb ik een nieuwe baan waardoor ik best vaak van huis ben. Dat vind ik best moeilijk. Gelukkig is mijn vrouw Femke voltijd moeder, dat maakt een hoop goed.

Mijn vader gaf me veel vertrouwen. Keuzes die ik maakte, werden nooit bediscussieerd, maar gewoon besproken. Om een voorbeeld te geven, ik ben met mijn promotieonderzoek aan de universiteit gestopt, omdat het me niet beviel. Voor sommigen is dat een drama, maar mijn vader zei: ‘Als dat jouw keuze is, dan is dat de goede keuze, dan ga je toch gewoon iets anders doen?’

Van mijn vroege jeugd herinner ik me wel dat hij zich soms best autoritair kon opstellen. Als ik mijn bord niet leeg at bijvoorbeeld. Ik kan me niet herinneren dat ik dan flinke straf kreeg, maar hij kon echt boos worden als ik iets deed wat niet door de beugel kon. Die autoritaire trekjes heb ik trouwens zelf ook, merk ik. Met mij hoeft je echt geen

discussie aan te gaan, ik ben in staat gelijk te krijgen ook als ik dat niet heb.

Mijn vader is wel veranderd toen ik naar de middelbare school ging. Vanaf dat moment was hij inderdaad meer een begeleider dan een opvoeder. En we waren meer met elkaar in gesprek, dan dat hij me vertelde wat ik moest doen. Zo was ik in mijn puberteit regelmatig stoned, en hij wist dat. ‘Blow je?’, vroeg hij. ‘Ja’, zei ik. ‘Nou, als je het maar niet te veel doet, hè?’ Met het blowen ben ik uiteindelijk vanzelf gestopt, ik kwam erachter dat het niks was. Maar ik kon doen wat ik wilde. Ik was redelijk populair en haalde goede resultaten. Ik lanterfantte op de middelbare school omdat ik me verveelde, het ging me allemaal redelijk gemakkelijk af en ik was blij dat ik eindelijk naar de universiteit

kon. Daar vond ik voor het eerst uitdaging. Ik denk wel dat mijn vader zich zorgen over me heeft

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Ik probeerde het anders te doen, was de eerste jaren huishuisman’

Chris >

ik daar iets beter mee omgaan. Makkelijk was het niet. Opeens werden het echt kleine mensjes die langzaam maar zeker op eigen benen gingen staan. Mijn moeder kon mij vroeger niet loslaten, ik denk dat ze als moeder erg onzeker was. Pas veel later kwam ik erachter dat zij en haar zus onechte kinderen waren in het Engeland van de jaren twintig. Ze werden al vroeg naar kostschool gestuurd. Mijn moeder heeft haar vader nauwelijks gekend, kende ook geen gewoon gezinsleven. Haar trauma's hield ze voor ons verborgen, maar ze kon heftig reageren als het ging om mannen die hun gezin in de steek lieten. Misschien dat ik het daarom ook belangrijk vond om er voor mijn kinderen te zijn.

Of Olivier als vader op mij lijkt, vind ik lastig te zeggen. Ik merk wel dat hij het belangrijk vindt om duidelijke grenzen te stellen. Daarin lijkt hij op mij. Hij kreeg weliswaar alle ruimte om zich te ontplooien, maar we hadden wel degelijk regels. Ik wilde dat hij op tijd naar bed ging en hij mocht niet grenzeloos tv-kijken. Om ons heen zag ik genoeg ouders die geen regels stelden en waar het mis ging.

Olivier heeft sinds kort een nieuwe baan, waarvoor hij veel in Den Haag is, net als mijn vader destijds. Olivier komt wel elke dag thuis en is als vader erg lief en zorgzaam. Mieke en ik passen elke week anderhalve dag op. Met onze schoondochter Femke hebben wij een veel intensiever contact gekregen, met haar delen wij de zorg voor de kinderen het meest. Ik vind het bijzonder om dat te kunnen doen. Nu bouwen wij ook met onze kleinkinderen een mooie nieuwe band op.”

Olivier >

gemaakt, al heb ik daar nooit wat van gemerkt. Er is een periode in zijn leven geweest, waarin het niet zo goed met hem ging, hij had een burn-out. Hij zat niet goed in zijn vel, was niet vooruit te branden, alles was hem snel te veel en hij had in veel dingen weinig zin. Je kon vaak niet op hem rekenen, en als je hem ergens op aansprak, dan raakte hij geïrriteerd.

Ik woonde op dat moment niet meer thuis, ik studeerde. Ik vond het moeilijk om hem zo te zien, vooral omdat hij geen hulp zocht. Ik heb er niet veel met hem over gepraat, ik vond dat dat niet aan mij was. Ik zei wel dat ik vond dat hij er iets aan moest doen. Maar hij was psychotherapeut en had juist ook geen zin meer in dat soort gedoe. Hij heeft het uiteindelijk allemaal zelf uitgedokterd, maar dat duurde wat mij betreft erg lang. Gelukkig gaat het nu veel beter en heeft hij een manier gevonden om ermee om te gaan.

Zijn opaschap heeft er trouwens aan bijgedragen dat hij is opgeknapt. Dat snap ik wel. Onze kinderen zijn altijd supervrolijk, dat relativeert enorm. Anderhalve dag in de week past hij met mijn moeder op Madelief en Valentijn, en wat ze doen is meer dan oppassen. De kinderen komen daar en krijgen direct de volledige aandacht. Dan is mijn vader weer net zo zorgzaam als hij voor mij was.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar redactie-ook@jongegezinnen.nl.